

Arrest

nr. 116 914 van 15 januari 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 30 augustus 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 juli 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 oktober 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 november 2013.

Gelet op de beschikking van 18 november 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 december 2013 in plaats van 21 november 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA loco advocaat M. VAN DER HASSELT en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Guinees staatsburger te zijn van Peul origine. U verklaart geboren te zijn te Conakry maar zo goed als uw hele leven in Mamou, in de wijk Bouliven, gewoond te hebben. U verklaart tot de tiende klas naar school te zijn geweest maar dan haalde uw vader u van school omdat hij wou dat u zou huwen. Op 22 juni 2012 hoorde u voor het eerst dat u zou moeten huwen met Sow El Hady Souleymane. U zei uw vader dat u niet met deze man wou trouwen omdat hij veel te oud is. De beslissing van uw vader stond echter vast, hij sloeg u om u te dwingen met hem te trouwen. Het

huwelijk ging uiteindelijk door op 19 augustus 2012. U verklaart niet op de hoogte te zijn geweest dat u die dag zou trouwen. U werd in eerste instantie opgesloten in uw kamer en daarna klaargemaakt om naar uw echtgenoot te worden gebracht. U werd op uw huwelijksnacht brutaal door uw echtgenoot verkracht. Toen u de volgende dag naar de rivier ging om u te wassen besloot u te vluchten. U ging naar uw vriendin (D.) en bleef daar overnachten. U verklaart dat de volgende dag uw vader en uw echtgenoot u daar kwamen ophalen. Terug thuis werd u door uw vader en echtgenoot mishandeld omdat u had proberen te vluchten. Niet veel later probeerde u echter opnieuw te vluchten, deze keer ging u naar uw oudere zus (O.L.) in Mamou-stad. U vertelde haar niet dat u uw echtgenoot had ontvlucht en toen uw vader haar op de tweede dag opbelde zei zij hem dat u daar verbleef. Daarop kwamen hij en uw echtgenoot u de volgende dag opnieuw oppikken. U werd opnieuw door uw echtgenoot mishandeld en hij verwondde u daarbij aan uw oor. Na deze tweede ontsnappingspoging mocht u het huis niet langer verlaten en moest u binnen blijven. U verklaart opnieuw uw zus te hebben gebeld om haar te informeren over uw situatie. Zij vroeg u even bedenktijd om na te gaan hoe ze u kon helpen en op 15 december 2012 hielp haar man u om het huis te verlaten. Hij bracht u naar zijn baas, meneer (C.), in Conakry, in de gemeente Matoto. Daar verbleef u twee weken, op 2 januari 2013 vertrok u naar België, waar u op 3 januari 2013 asiel aanvraagde.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legt u een medisch attest waarin staat dat u een besnijdenis type 1 onderging (dd 03.07.2013); een huwelijksakte; twee foto's van uw huwelijk en uw geboorteakte (dd 21.04.1994) voor. U verklaart deze documenten te hebben ontvangen van uw zus (O.L.), u legt ook de enveloppe voor waarin u deze documenten ontving.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaart dat u bij terugkeer naar uw land van herkomst vreest gestraft te worden door uw vader en uw echtgenoot omdat u bent weggelopen van uw echtgenoot, met wie u gedwongen was te huwen en die u slecht behandelde.

Uit uw verklaringen blijkt dat er **geen geloof gehecht kan worden aan de waarachtigheid van het door u ingeroepen gedwongen karakter van uw huwelijk** met (S.E.H.S.). U verklaart op 19 augustus 2012 met hem te zijn gehuwd (gehoorverslag CGVS p.8). Uw vader informeerde u over uw aanstaande huwelijk op 22 juni 2012 (gehoorverslag CGVS p.17). U vernam op dat moment echter nog niet wanneer het huwelijk precies zou doorgaan, u werd slechts op de dag van het huwelijk zelf op de hoogte gebracht (gehoorverslag CGVS p.21). Toen uw vader u vertelde dat u zou trouwen weigerde u dit omdat die man veel te oud voor u was (gehoorverslag CGVS p.18). U schakelde uw moeder, uw oudere zus (O.L.) en uw tante aan vaders zijde (S.M.) in om uw vader te overtuigen, maar zij slaagden daar niet in (gehoorverslag CGVS p.17). Daarna geeft u op geen enkel moment aan sinds uw huwelijksaankondiging en uw uiteindelijke huwelijksdatum verdere stappen te hebben ondernomen om dit huwelijk te voorkomen, wat uiterst merkwaardig is gezien u verklaart dat uw zus (O.L.) eerder ook al gedwongen werd uitgehuwelijkt (gehoorverslag CGVS p. 23). Dit maakt dat u wel degelijk kon veronderstellen dat uw huwelijk zou doorgaan. Het feit dat u **gedurende deze periode van twee maanden voorafgaand aan uw huwelijksdag op geen enkele manier enig verzet uitte** tegen uw aanstaande huwelijk of informeerde naar een mogelijke huwelijksdatum en uw leven gewoon verderzette, ondermijnt ernstig de geloofwaardigheid van het op handen zijnde gedwongen huwelijk. U kan daarenboven geen informatie geven over het gedwongen huwelijk dat uw oudere zus zou zijn aangegaan, u verklaart daaromtrent dat u toen nog te klein was (gehoorverslag CGVS p.23). Dat u dit niet uitgebreider besprak met uw zus of geen verdere ervaringen uitwisselde doet twijfels rijzen dat een gedwongen huwelijk een gangbare praktijk was binnen uw familie, te meer gezien u toch een hechte band lijkt te hebben met uw zus en zij de enige is die u vertrouwt (gehoorverslag CGVS p.28). Indien dit het geval was geweest en uw verzet tegen dit huwelijk dermate sterk was, had u bovendien de mogelijkheid om te vluchten al kunnen overwegen vooraleer het huwelijk werd voltrokken.

Dat u bovendien verklaart de dag van uw huwelijk opgesloten te zijn geweest in uw kamer (gehoorverslag CGVS p.21) komt bevreemdend over gezien u voordien wel ruimschoots de mogelijkheid had gehad om uw huis te verlaten indien u dat wenste. Wanneer u werd gevraagd of er kort voor uw huwelijksdatum dan geen voorbereidingen werden getroffen antwoordt u dat u daar niet op heeft gelet (gehoorverslag CGVS p.21). Ook wanneer u werd voorbereid voor het huwelijk met de gepaste kledij, verklaart u zich daar niet te hebben tegen verzet noch iemand aangesproken te hebben dat u niet met deze man wou huwen (gehoorverslag CGVS p.20). Dit maakt het opnieuw weinig aannemelijk dat u gedwongen zou zijn uitgehuwelijkt.

Wat vervolgens **het verloop van de huwelijksceremonie** betreft blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-Generaal beschikt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier

(Subject Related Briefing, Guinee – le mariage, april 2013) dat leden van beiden families aanwezig moeten zijn om hun akkoord te geven. U verklaart in dat verband echter dat u niet weet wie er allemaal in de moskee aanwezig was om het huwelijk af te sluiten, dat u niet weet wie u vertegenwoordigde en u beweert dat enkel de oude mannen~ het huwelijk regelen (gehoorverslag CGVS p.21). Vervolgens blijkt uit dezelfde informatie dat de imam verplicht de vrouw voor het huwelijk consulteert, zij hoeft echter niet aanwezig te zijn bij het huwelijk. U verklaart daarentegen dat dit op geen enkel moment het geval was en dat u nooit uw toestemming heeft gegeven voor dit huwelijk (gehoorverslag CGVS p.20). Deze tegenstrijdigheden met de bij het Commissariaat-Generaal beschikbare informatie over het verloop van een huwelijksceremonie zorgen ervoor dat uw geloofwaardigheid verder wordt ondermijnd. Immers blijkt uit deze informatie ook dat een meisje, dat voldoende op de hoogte is van haar rechten en dat de kracht en het karakter heeft om zich tegen de beslissing van de familie te verzetten, aan een gedwongen huwelijk kan ontsnappen. Gezien uw durf en wilskracht om uw familie en het land te verlaten en het doorzettingsvermogen dat u hiervoor aan de dag heeft gelegd en rekening houdend met uw ontsnappingspogingen om aan uw echtgenoot te ontkomen, blijkt dat u daadwerkelijk over een dergelijk karakter beschikt. Uit de informatie blijkt bovendien dat niemand een meisje fysiek dwingen om een man te trouwen die ze niet wil, als ze zelf over voldoende persoonlijkheid beschikt. Het is daarom zeer verwonderlijk en derhalve onwaarschijnlijk dat u zich, zonder noemenswaardig verzet, heeft laten uithuwelijken.

U legt ter staving van uw huwelijk een **huwelijksakte een twee foto's van het huwelijk** voor. Volgens de informatie waarover het Commissariaat-Generaal beschikt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier wordt een huwelijksakte ondertekend door alle partijen betrokken bij het huwelijk. U bent echter niet op de hoogte wat er op dit document vermeld wordt en wie dit ondertekende buiten de man van de moskee en uw echtgenoot. U zegt bovendien niet meer te weten of u dit document zelf ondertekende of niet. U verklaart dat uw zus dit document op uw vraag heeft bekomen maar kan verder geen informatie verschaffen over de manier waarop zij dit bekam (gehoorverslag CGVS p.8-9). Uw uiterst gebrekkige kennis over de inhoud en de afgifte van dit document zorgt ervoor dat er kunnen vragen gesteld worden bij de authenticiteit van uw huwelijksakte. Daarnaast legt u ook twee foto's van uw huwelijk voor, dit geldt echter niet als een sluitend bewijs dat er werkelijk een huwelijk heeft plaatsgevonden. Bovendien kan men opmerken dat, indien u werkelijk gekant zou zijn tegen dit huwelijk, het onwaarschijnlijk is dat u gewillig zou poseren voor dergelijke foto's. Op basis van bovenstaande vaststellingen kan men concluderen dat deze documenten een gesolliciteerd karakter doen vermoeden en zij kunnen bijgevolg de geloofwaardigheid van het door u aangehaalde gedwongen huwelijk niet herstellen.

Deze vaststellingen ondermijnen in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw gedwongen huwelijk en daaruit volgend uw vrees voor represailles van uw vader en echtgenoot omwille van het feit dat u dit huwelijk ontvluchtte.

Vervolgens kunnen er opmerkingen worden gemaakt over de **manier u verklaart door uw echtgenoot te zijn behandeld**. U verklaart dat u door hem werd mishandeld en dat u, nadat u tweemaal probeerde te vluchten, het huis niet meer mocht verlaten (gehoorverslag CGVS p.26). Er kunnen verschillende vragen worden gesteld omtrent uw verklaringen ter zake. Ten eerste is het merkwaardig dat u de tweede keer dat u uw echtgenoot ontvluchtte niet meer inspanningen deed zodat zij u niet zouden terugvinden. U zou toen naar uw zus in Mamou zijn gevlucht. In eerste instantie verklaart u hieromtrent dat u haar niet vertelde waarom u daar was. Toen zij vroeg wat er aan de hand was zou u geantwoord hebben dat u enkel op bezoek kwam (gehoorverslag CGVS p.16). Later in het gehoor verklaart u dat u niet de tijd hebt gehad om het haar te vertellen omdat zij al uw vader had ingelicht dat u daar verbleef vooraleer u daar de kans toe had gehad (gehoorverslag CGVS p.26). U verklaart daar drie dagen te zijn verbleven vooraleer uw vader en uw echtgenoot u kwamen oppikken, het feit dat zij weten dat u daar verblijft weerhoudt u er niet van uw zus in te lichten over uw situatie zodat zij in die tijd nog een oplossing voor u zou kunnen zoeken zodat u niet terug hoefde te keren naar uw echtgenoot. Ten tweede verklaart u dat u door uw echtgenoot werd gevangen gehouden en het huis niet kon verlaten (gehoorverslag CGVS p.26), dit strookt echter niet met uw eerdere verklaringen. Bij het begin van het gehoor bij het CGVS verklaart u dat u, toen u bij uw echtgenoot woonde, heel soms familie kon gaan bezoeken. Wanneer er verder gevraagd wordt hoe vaak u dit dan kon doen antwoordt u dat u op de dag van de markt – één keer per week – bij uw vader kon langsgaan en uitzonderlijk ook naar uw oudere zus (gehoorverslag CGVS p.11). Wanneer u met deze tegenstelling geconfronteerd wordt, verklaart u aarzelend dat u dit in het begin wel kon. Maar dit zou u verboden zijn geweest toen u uw vader had verteld dat u mishandeld werd (gehoorverslag CGVS p.26). Dit is echter een weinig plausibele uitleg gezien uw vader duidelijk de kant van uw echtgenoot kiest en u telkens bij hem terugbrengt. Deze tegenstrijdige verklaringen zorgen ervoor dat er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat u door uw echtgenoot zou zijn gevangen gehouden en bijgevolg evenmin aan uw vrees voor uw echtgenoot bij terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien blijkt u een telefoon ter beschikking

te hebben gehad (gehoorverslag CGVS p.27), wat er opnieuw op wijst dat u toch zeker enige vrijheid genoot.

Tot slot maakt u het niet aannemelijk dat u geen enkele andere optie had om uzelf te beschermen buiten het land te verlaten. U verklaart dat u niet langer in Conakry kon verblijven omdat u vermoedde dat men dacht dat u naar de hoofdstad was getrokken (gehoorverslag CGVS p.29). Gezien de enige manier waarop zij volgens u naar u op zoek zijn is door mensen te vragen of zij u ergens gezien hadden (gehoorverslag CGVS p.28), is het zeer onwaarschijnlijk dat zij u op die manier zouden gevonden hebben. Bovendien kon u in Conakry beroep doen op organisaties die de rechten van de vrouwen verdedigen, ook in het geval van een gedwongen huwelijk. Uit voormelde informatie waarover het Commissariaat-Generaal beschikt blijkt dat er in Conakry verschillende dergelijke organisaties actief zijn. Deze organisaties werken samen met de autoriteiten en bieden juridische bijstand aan vrouwen die dit wensen. Bovendien voeren zij informatie- en sensibilisatiecampagnes in samenwerking met de autoriteiten, de media en internationale organisaties (Subject Related Briefing, Guinee – le mariage, april 2013). U verklaart geen dergelijke organisaties te kennen (gehoorverslag CGVS p.23), wat eerder onwaarschijnlijk is mocht u al geruime tijd met de problematiek zou zijn geconfronteerd en gezien de ernst van uw verklaarde ervaringen (verkrachting, opsluiting).

Gezien bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof gehecht worden aan uw vrees voor vervolging in uw land van herkomst.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legt u vervolgens nog een medisch attest dat u een besnijdenis van het type 1 heeft ondergaan en een geboorteakte neer. Dit betreft informatie die hier niet in twijfel wordt getrokken. Het feit dat u een besnijdenis ondergaan hebt is echter geen afdoende grond om u de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus te verlenen. Uw Guineese afkomst wordt in deze evenmin betwist, zodat deze documenten niet van die aard zijn om bovenstaande appreciatie te wijzigen.

Bovendien zorgt de manier waarop u deze document verkreeg dat uw vrees voor vervolging vanwege uw vader en uw echtgenoot in vraag kan worden gesteld. U verklaart dat niemand op de hoogte is van het feit dat uw oudere zus u hielp om het land te verlaten, indien uw vader of uw echtgenoot dit te weten zouden komen zou zij in de problemen kunnen geraken (gehoorverslag CGVS p.24 en p.28-29). Het blijft desgevallend een raadsel hoe zij de door u voorgelegde persoonlijke documenten kon verkrijgen zonder dat uw familie argwaan krijgt. Dit doet opnieuw verder afbreuk aan uw vrees voor vervolging vanwege uw familie bij terugkeer naar uw land van herkomst.

Bijgevolg maakt u geenszins aannemelijk dat in uwen hoofde een “gegronde vrees voor vervolging” zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een “reëel risico op het lijden van ernstige schade” zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming zou lopen. U beroept zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming immers op dezelfde elementen als deze van uw asielrelaas. Gelet op de ongeloofwaardigheid ervan, kan u bijgevolg evenmin de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden toegekend.

Met betrekking tot de algemene situatie in Guinée kan het volgende worden vastgesteld:

Guinee werd eind 2012 en begin 2013 geconfronteerd met interne spanningen, geïsoleerde en sporadische daden van geweld en ander vergelijkbare daden. Er werden inderdaad schendingen van de mensenrechten begaan door de politie van Guinee, naar aanleiding van betogingen met een politiek karakter. Er zijn nog steeds spanningen voelbaar tussen de regering en de meeste politieke oppositiepartijen, door de organisatie van parlementsverkiezingen. Geen enkele van de geraadpleegde bronnen haalt echter het bestaan aan van een gewapend conflict.

Het is echter aan de verschillende politieke actoren om ervoor te zorgen dat er aan alle voorwaarden wordt voldaan om de organisatie van parlementsverkiezingen mogelijk te maken in een vreedzaam klimaat.

Artikel 48/4 §2 van de wet van 15 december 1980 stelt dat ernstige bedreigingen van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend intern of internationaal conflict beschouwd kunnen worden als een ernstige schending die aanleiding kan geven tot de toekenning van het statuut van subsidiaire bescherming. Uit de bovenvermelde informatie blijkt dat Guinee niet wordt geconfronteerd met een situatie van willekeurig geweld en dat men er eveneens op dient te wijzen dat er geen enkele gewapende oppositie is in het land. In het licht van al deze elementen is er op dit moment in Guinee geen gewapend conflict of een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2 (zie *farde Informatie over de landen, SRB "Guinee: Situatie op het gebied van de veiligheid"*, april 2013).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een eerste middel beroept verzoekster zich op de schending van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 48/3 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet) en van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

Waar verweerder stelt dat verzoekster gedurende de twee maanden tussen de aankondiging van het huwelijk en het huwelijk zelf geen poging ondernam om zich te verzetten, voert verzoekster aan dat er tijdens het gehoor op het CGVS geen vragen gesteld werden over precieze data. Verweerder heeft volgens verzoekster geen informatie gevraagd over het tijdsverloop. Verzoekster vraagt zich af waarom zij er ondanks haar verzet van moet uitgaan dat er alsnog een huwelijk zou plaatsvinden en waarom het ongeloofwaardig is dat zij haar leven verder zette tijdens deze periode.

Verzoeksters oudere zus werd ook op achttienjarige leeftijd uitgehuwelijkt. Er werd verzoekster niet gevraagd wanneer haar zus getrouwd zou zijn. Verzoekster was toen elf jaar oud en kan dus niet alle details kennen. Bovendien heeft men verzoekster niet de vraag gesteld of zij met haar zus over haar gedwongen huwelijk heeft gesproken. Deze elementen zijn niet doorslaggevend in het kader van verzoeksters problemen.

Verder vraagt verzoekster zich af waarom zij meteen had moeten vluchten toen zij hoorde dat zij zou moeten trouwen. Zij gaf duidelijk te kennen het huwelijk te weigeren, maar verweerder heeft geen verdere details gevraagd. Bovendien is verzoekster reeds de ochtend na haar huwelijk gevlucht en heeft men haar opgesloten omdat men allicht haar verzet ernstig nam en vreesde dat zij zou vluchten om het huwelijk te vermijden. Verzoekster had op dat ogenblik geen andere keuze dan te huwen en op de foto's is duidelijk te zien dat zij niet vrolijk is.

Waar verweerder aangaande de huwelijksceremonie naar het rapport in het administratief dossier verwijst, wijst verzoekster erop dat er in dit rapport verwezen wordt naar een gesprek met een imam op 8 november 2011. Over die imam is geen verdere informatie terug te vinden in het administratief dossier, terwijl het voor verweerder vaststaat dat wat die imam zegt, de waarheid is. Bovendien blijkt nergens uit het administratief dossier dat uit rondvraag in de praktijk bij vrouwen blijkt of het gebeurt om de vrouw te consulteren. De imam die het religieuze huwelijk afsluit, laat volgens het rapport bijna altijd na om na te gaan of er een burgerlijk huwelijk werd afgesloten, maar als het erop aankomt om met de toekomstige bruid te gaan praten, is het volgens verweerder 100% zeker dat dit ook altijd voorafgaand plaatsvindt.

Aangaande de huwelijksakte leest verzoekster in de informatie in het administratief dossier niet dat het verplicht is en dat het altijd gebeurt dat een register wordt bijgehouden dat volledig en correct is en dat in principe door alle betrokkenen (gehuwden en getuigen) moet getekend worden. Verzoekster was niet aanwezig bij het huwelijk en zag die huwelijksakte nooit in Guinee. Logischerwijze kan zij er niet meer over verklaren dan hetgeen zij reeds deed op het CGVS. Dit is niet voldoende om aan de authenticiteit van het document te twijfelen. Dat de inhoud van het document gecontroleerd werd, blijkt niet uit de bestreden beslissing. Dat verzoekster poseerde voor de foto, zou willen zeggen dat zij ook akkoord ging met het huwelijk? Nochtans worden velen ongewild gefotografeerd en staat zij er niet echt met een vrolijk gezicht op.

Wat betreft de behandeling door haar echtgenoot, meent verzoekster dat haar verklaringen verkeerd geïnterpreteerd werden. Zij was opgesloten, maar niet in de strikte zin van het woord, zijnde dat zij nooit de woning zou mogen verlaten. Nadat zij was weggelopen, werd zij zwaar mishandeld, door haar echtgenoot de les gespeld en beter in het oog gehouden, zodat zij uiteraard niet meer zoveel vrijheid kreeg als voordien. Verzoeksters uitleg is plausibel: de eerste keer vluchtte zij naar een vriendin, de tweede keer naar haar zus, maar nog voordat zij haar zus kon spreken over de reden van haar komst, had haar vader al gebeld om te vragen of zij daar was. Het had dus geen zin toen de hulp van haar zus te vragen, omdat die dan sowieso problemen zou hebben met haar vader. Verweerder vertrekt van het standpunt dat verzoeksters asielsituatie ongeloofwaardig is en gaat niet op neutrale en objectieve wijze na of verzoekster een gegronde vrees heeft.

Vervolgens verwijst verzoekster naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en van de Raad van State en stelt zij dat verweerders oordeel niet correct is in huidig dossier, gelet op de uiteengezette feiten. Verzoeksters verklaringen zijn coherent en plausibel en niet in strijd met algemeen bekende feiten.

2.1.2. In een tweede middel beroept verzoekster zich op de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

De behandeling die verzoekster dreigt te moeten ondergaan, valt in ieder geval onder artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet, hetgeen niet werd onderzocht in de bestreden beslissing. Verweerders eigen informatie stelt dat verzoeksters overheid niet in de mogelijkheid is haar de nodige bescherming te bieden.

2.1.3. Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift een aantal bladzijden van het Algemeen Ambtsbericht Guinee van maart 2013 van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken (stuk 3).

2.1.4. Verweerder voegt bij zijn nota met opmerkingen de SRB “Guinée – Les Mutilations Génitales Féminines (MGF)” van april 2013 (bijlage 1).

2.2.1. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.3.1. Waar verzoekster aanhaalt dat geen vragen werden gesteld over het tijdsverloop van de gebeurtenissen tussen de aankondiging van het huwelijk en het huwelijk zelf of over het feit of zij met haar zus over diens gedwongen huwelijk heeft gesproken, dient opgemerkt dat verzoekster zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die zij aflegt en dat het niet aan de *protection officer* is het gehoor te “sturen”. Zonder specifieke vragen te stellen inzake het tijdsverloop, die bovendien een specifieke datering van feiten zouden inhouden, kan het tijdsverloop worden afgeleid uit de spontane verklaringen.

Verweerder voert terecht aan dat het niet aannemelijk is dat verzoekster slechts één poging onderneemt om haar moeder, haar oudere zus en haar tante in te schakelen om haar vader te overtuigen van het huwelijk af te zien en voorts tussen de aankondiging van het huwelijk en het huwelijk zelf geen verdere stappen zou ondernemen om het huwelijk te voorkomen (gehoorverslag CGVS, p. 17) of haar ongenoegen duidelijker te verwoorden. Dit klemt des te meer daar verzoeksters oudere zus ook gedwongen werd uitgehuwelijkt (gehoorverslag CGVS, p. 23), zodat verzoekster er van kon uitgaan dat het huwelijk wel degelijk zou doorgaan. Verzoekster verklaarde zelfs er niet op te letten of er voorbereidingen voor het huwelijk werden getroffen (gehoorverslag CGVS, p. 21). Bovendien kan verzoekster slechts vage verklaringen afleggen omtrent het gedwongen huwelijk van haar oudere zus en weet zij niet hoe haar oudere zus toen reageerde (gehoorverslag CGVS, p. 23). Nochtans zou haar oudere zus de enige persoon zijn die verzoekster vertrouwde, schakelde zij deze zus in om met haar vader te gaan praten en vluchtte zij naar haar om aan haar echtgenoot te ontsnappen (gehoorverslag CGVS, p. 16-17 en 28). Dat verzoekster nog jong was op het moment dat haar oudere zus gedwongen werd uitgehuwelijkt, doet geen afbreuk aan de terechtte verwachting dat verzoekster op het moment van haar eigen gedwongen huwelijk bij haar zus informeert naar diens ervaringen. Deze vaststellingen doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van het gedwongen karakter van verzoeksters huwelijk.

Waar verzoekster een imam als bron in de door verweerder aan het administratief dossier toegevoegde informatie in twijfel trekt omdat niet kan worden nagegaan wie deze imam is, voert verweerder in zijn nota met opmerkingen terecht aan dat de anonimiteit van een bron de geleverde informatie op zich niet onbetrouwbaar maakt en wijst hij er tevens terecht op dat de anonieme bron er geen enkel voordeel bij heeft om valse antwoorden te geven op de door de gespecialiseerde CEDOCA-ambtenaar aan hem gestelde vragen. Verder brengt verzoekster geen enkel stuk bij waaruit blijkt dat de door verweerder gehanteerde informatie onjuist of achterhaald is. Het bijgebrachte Algemeen Ambtsbericht Guinee van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken (stuk 3) handelt immers niet specifiek over de wijze waarop huwelijken worden afgesloten in Guinee. Bijgevolg stelt de bestreden beslissing terecht dat uit de door verweerder aan het administratief dossier toegevoegde informatie aangaande huwelijken in Guinee (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat de imam verplicht de vrouw voor het huwelijk consulteert, al hoeft zij niet aanwezig te zijn bij het huwelijk, terwijl verzoekster verklaarde dat zij nooit geconsulteerd werd en nooit haar toestemming gaf voor het huwelijk (gehoorverslag CGVS, p. 20-21). Bovendien verklaarde verzoekster dat zij niet weet wie er allemaal in de moskee aanwezig was, wie haar vertegenwoordigde en dat enkel "oude mannen" het huwelijk regelden (gehoorverslag CGVS, p. 21), hetgeen niet aannemelijk is omtrent een gebeurtenis die voor haar levensbepalend was.

Verzoekster legde op het CGVS de huwelijksakte van haar huwelijk neer. Zij wist echter niet wie deze akte ondertekende, buiten de man van de moskee en haar echtgenoot. Zij weet zelfs niet of zij zelf deze akte ondertekende (gehoorverslag CGVS, p. 9). Verzoeksters oudere zus zou deze akte hebben bezorgd op verzoeksters vraag, maar verzoekster weet niet op welke wijze haar zus eraan geraakte (gehoorverslag CGVS, p. 9). Dat verzoekster dergelijke vage en incoherente verklaringen aflegt omtrent een stuk dat zij zelf ter staving van haar huwelijk neerlegt, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar asielrelaas. Wat betreft de door verzoekster op het CGVS neergelegde foto's, dient te worden opgemerkt dat deze geen bewijswaarde hebben, aangezien niet kan worden nagegaan waar, wanneer en door wie deze foto's genomen werden.

Voorgaande vaststellingen leiden ertoe dat geen geloof kan worden gehecht aan het gedwongen karakter van verzoeksters huwelijk.

Waar verzoekster betreffende de behandeling door haar echtgenoot aanhaalt dat verweerder haar verklaringen verkeerd geïnterpreteerd heeft en dat zij niet opgesloten was in die zin dat zij de woning niet meer zou mogen verlaten, dient opgemerkt dat verzoekster verklaarde: "*Ik was gevangen, ik mocht niet meer naar buiten*" (gehoorverslag CGVS, p. 26). De Raad ziet niet in op welke manier verweerder deze duidelijke verklaring verkeerd geïnterpreteerd zou hebben. Verzoekster komt immers niet verder dan het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekking van de commissaris-generaal, hetgeen de motivering van de bestreden beslissing niet kan weerleggen. Deze motivering vindt steun in het administratief dossier, is pertinent en correct en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt.

De Raad merkt op dat verzoekster geen enkel inhoudelijk verweer voert tegen de vaststellingen in de bestreden beslissing dat zij het niet aannemelijk maakt dat zij geen enkele andere mogelijkheid had om zich te beschermen dan door haar land van herkomst te verlaten en dat niet duidelijk is op welke manier

haar zus de door verzoekster op het CGVS neergelegde persoonlijke documenten kon verkrijgen zonder dat de familie argwaan krijgt. Deze vaststellingen moeten dan ook als vaststaand beschouwd worden.

Waar verzoekster verwijst naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en van de Raad van State, dient opgemerkt dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht. De rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en van de Raad van State heeft geen precedentwaarde en elk dossier wordt individueel beoordeeld.

In zoverre verzoekster verwijst naar het bijgebrachte Algemeen Ambtsbericht Guinee van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken (stuk 3) om haar asielrelaas te staven, dient opgemerkt dat deze informatie van louter algemene aard is en geen betrekking heeft op haar persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geviséerd of vervolgd. Verzoekster dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het aangevoerde asielrelaas. Kritiek op het overtollig motief dat verzoekster op de dag van het huwelijk zou zijn opgesloten, terwijl zij voordien wel de mogelijkheid had het huis te verlaten, kan derhalve op zich niet leiden tot een hervorming van de bestreden beslissing.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.2. Gelet op het hoger vastgestelde inzake haar asielrelaas, toont verzoekster niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Uit de SRB "Guinee – Situatie op het vlak van de veiligheid", door verweerder aan het administratief dossier toegevoegd (zie map 'Landeninformatie'), blijkt dat Guinee in 2012 en begin 2013 werd geconfronteerd met interne spanningen, geïsoleerde en sporadische daden van geweld en andere vergelijkbare daden. Guinee wordt echter niet geconfronteerd met willekeurig geweld en er is geen gewapende oppositie in het land. Verzoekster brengt geen stukken bij waaruit zou kunnen blijken dat deze informatie onjuist of achterhaald is. Aldus is er actueel geen sprake van een situatie van willekeurig geweld in Guinee zodat er ten aanzien van verzoekster geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar relaas en de elementen in het dossier toont verzoekster niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien januari tweeduizend veertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS